

AMIRŐL SZÓ VAN...

Megélni a hűséget

Miért is van annyi csődbe jutott házasság? Belénk bújt a hűtlenség ördöge? A mai világban különösképpen is nehéz hűnek maradni? Az életvitelünkkel van a baj? Ideges a világ, bennünket is szétzilál? Belefásultunk a "vidd el a gyereket az iskolába", "fizesd be a számlákat", "fáradt vagyok, beszéljünk meg máskor" központú mindennapokba? Vagy netán a házastársak házasságon belüli pozícióharca a bűnös? A "majd én megmutatom, ki az úr a háznál" című színjáték? Vagy esetleg minket is hatalmába kerített a munkamániá, nem vagyunk már eléggé figyelmesek egymás iránt? A gyereknevelésben vallottunk kudarcot?

Sokminden lehet a kiváltó ok, de biztos, hogy a házasságok egyik legnagyobb ellensége az önzés. A házastársak önzése. Az, hogy nem igazán tudunk már lemondani, áldozatot hozni a másikért. Ez nem csak a tönkrement házasságokkal kapcsolatban mondható el, de a még működő, vagy látszólag működő házasságokon belül is komoly probléma. (Természetesen lényeges különbség van aközött a házastárs között, aki öszintén törekedett arra, hogy hű maradjon a házasság fogadalmához és igazságtalanul hagyta el, és aközött a fél között, aki saját súlyos hibájából egy házasságot tönkretesz.)

Sok fiatal érzi úgy, hogy semmi értelme az elköteleződésnek. Ott van előttük a rengeteg negatív példa: családon belüli veszekedések, válások, megoldatlan problémák tömkelege. A szülők sem mutatnak már igazán vonzó példát. Meg aztán a társkeresés sem olyan egyszerű dolog. Olyan világban élünk, mely látszólag nagyon sok lehetőséget kínál a találkozásra, valójában azonban nagyon keveset. Kiegészítünk, felszínessé válunk. Sokan tartós kapcsolatra már nem is képesek.

Mi hát a megoldás? Vesszük el a házasságnak még a gondolatát is? Tegyük magunkat úgymond függetlenné, szabaddá? Élünk a kalandnak, a szenvedélyeinknek? Lehet, hogy valaki jó mókának tartja az ilyesmit, de egyszer keservesen csalódnai fog, mert rádöbben, hogy elköteleződés és felelősségvállalás nélkül üres és céltalan az élete, s amit szabadságnak hitt, az minden, csak nem szabadság.

Ne feledjük: egy folyó azért tud szabadon és vidáman hömpölyögni, mert medre van. Egy vonat azért képes célba érni, mert a vasúti pályán halad. Nem lehet szétrúgni a kereteket, és boldogan élni.

Házasságban élni valóban nem könnyű. Különbözőek vagyunk, sokszor nehezen találjuk meg a közös hangot. De ez is arra int, hogy figyeljünk jobban a másikra, ne horgonyozzunk le a magunk igazságai mellett. Engednünk kell, hogy változzunk, alakuljunk. Ez is a házastársunk iránti nagyrabecsülésünk, szeretetünk jele. A házasság minden szempontból keményen próbára teszi az embert, megbolygatja a lélek mélyrétegeit, de éppen ez ad neki értéket.

Lássunk tisztán. A házasság egyáltalán nem egy elavult intézmény, ahogy azt a kor divatos felfogása sugallja. Aki házasságot köt, vállalja nem csak a szerelmet, amit érez, de a leendő házastársát is, az ő egész lényét, és vállalja - feltételek nélkül - azt az utat, melyet a házastársa mellett végig kell majd járnia. A házasság az az együttélési forma, melyben a fér-

fi és a nő - az emberi méltóságot tiszteletben tartva - életre szóló hűséget esküszik egymásnak. A házasság küzdelmekkel jár, de tartós, mély örömök forrása is.

Üdvözlendő, hogy a nemek kapcsolatában az érzelmekre tevődött a hangsúly, hiszen ez is lehetőséget ad arra, hogy eljussunk egy megtisztultabb, igazabb életre, mindazonáltal, nem feledkezhetünk meg arról, hogy házasságot alapvetően nem azért kötünk, mert szerelmesek vagyunk, hanem mert akarjuk a házasságot. A házasságkötő teremben sem azt kérdezik tőlünk, hogy szerelmesek vagyunk-e, hanem azt, hogy akarunk-e házasságra lépni. A házasságkötéskor kimondott igen, a házasság akarása kell hogy

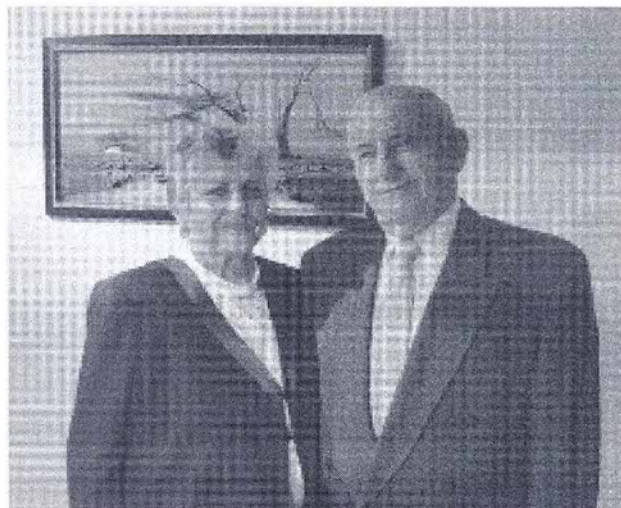

elkísérjen bennünket az életünk során. Akkor is, amikor nagyon nehéz a hűség. A szerelmünk is csak így fog tudni kiteljesedni. Ha hűségesek maradunk.

A hűség döntés kérdése: akarom, vagy nem akarom.

A Jóisten mindenkit megbíz valamivel

A táti Szabó házaspár – Szabó Mihály és Szabó Mihályné Dinnyés Magdolna – idén októberben ünnepelte házasságkötésének 55-ik évfordulóját. Arra kértük a jubiláló házaspárt, meséljenek közös életükről.

- Kedves Misi bácsi, kedves Magdi néni! Ötvenöt év nem kis idő. Egy teljes emberélet is elfér ekkora időkeretben. Ti házasságban éltetek ennyit. A házassági évforduló kapcsán milyen érzéssel gondoltok vissza az eltelt évekre?

Misi bácsi: Megelégedettséget, békességet érzünk. Örülünk annak, amit az életben elértünk, és örömmel tölt el, hogy most a gyermekeink életében látjuk folytatódni azt, amit mi elkezdtünk. Sokat dolgoztunk, fáradoztunk, voltak nehézségeink, de mindig öröm hatotta át az életünket, alapvetően azért, mert nem kívántunk többet, mint

amennyit kaptunk.

Magdi néni: Amit a Jóisten megadott, azt elfogadtuk, amit pedig nem, az után nem epekedtünk. De így is sokat kaptunk, anyagiakban is, de főleg lelkiekben. Sosem voltunk nagyravágók, és mégis oly sokat kaptunk. Hálásak vagyunk ezért.

- Sopronban, a hűség városában ünnepelték a házassági évfordulót...

Misi bácsi: Van egy üdülőjogunk Sopronban. Régóta járunk oda, nagyon megszerettük ezt a várost. Idén októberben is ott töltöttünk néhány napot. Sajnos a mostani évfordulón a család nem tudott velünk lenni, de a feleségemmel egy nagyon szép szentmisén vettünk részt október 18-án, az esküvőnk napján, a soproni domonkos templomban.

Magdi néni: Elmondom, hogyan történt az egész, mert nagyon érdekes. Ott álltam a Szűzanya kegyszobra előtt a templomban, hálát adva a házasságunkban kapott kegyelmekért. Ekkor jött a gondolat, hogy szentmisét kérjek a Szűzanya tiszteletére. Elmondtam ezt Misinek, aki helyeselte elgondoláso-mat. Kérésünkkel felkerestük a templomban szolgálatot teljesítő lelki atyát. És noha tőle azt a választ kaptuk, hogy a kért időpontban nem fog tudni szentmisét bemutatni, mert el kell utaznia, mégis a házassági évfordulónk napján fél tizenkettőkor ő is megjelent a misén, egy paptársával együtt, s a szentmisét ünnepélyes keretek között a Szűzanya tiszteletére és a házasságunkért való hálaadásul mutatták be. A mise végén domonkos atya több szentírási részletet is fölolvastatott a házastársi szeretetről, majd áldását adta ránk.

- Az életutakról mondjatok néhány szót. Honnan indultatok, mivel foglalkoztatok, milyen kihívásokkal kellett megküzdenetek az életben?

Magdi néni: Édesapám a II. világháborúban elesett a fronton, így édesanyám egyedül maradt velem és a nővéremmel. Özvegyként nevelt föl bennünket. Nem akart újrահázasodni, nagyon ragaszkodott édesapámhoz. Földműveléssel foglalkoztunk, nagyapám segített a munkában. Szegényen éltünk. Nővérem megpróbálta elvégezni a középiskolát, de két év után abba kellett hagynia a tanulást, mert nem volt pénz az iskoláztatásra. Én sem tanulhattam, nem volt rá lehetőség. Ez életem legfájóbb pontja. Amikor Misivel egybekerültünk, szegények voltunk. A hitünk segített át a nehézségeken. Három éves házasságunk voltunk, amikor sikerült felépíteni a házunkat. Persze az akkori ház még nem úgy nézett ki, mint a mostani. Amikor Misi 1967-ben megkezdte építőipari vállalkozását, én segitettem neki az irodai munkában, - gépeltem, az iratokat rendeztem. Ekkor sikerült elvégezni egy gyors- és gépirótanfolyamot, aminek később nagy hasznát vehettem. Sokat jártam az építkezésekre is. Kivítem, ha valami otthon maradt, közvetítem, de kíváncsi is voltam, hogyan halad az építkezés. Ott segitettem, ahol tudtam. Nem volt könnyű, de sosem adtuk fel. Megpróbáltunk másokon is segíteni, különösen a kispénzűeken, a szegényeken, mert jól tudtuk, mit jelent szegénynek lenni.

Misi bácsi: Mindenki igyekezett végezni a saját dolgát. Eleinte Magdi édesanyjával a földeken és a szőlősökben dolgozott, én az építőiparban. Szívesen segitettem volna a feleségemnek, de nehezen tudtam kiszakadni a munkámból. 1966-ban építőipari mestervizsgát tettem. Ez újabb lendületet adott a saját családi házunk építéséhez is, amit egyébként már korábban elkezdtem. 67-ben váltottam ki az iparos engedélyt. Kisiparosként nagyon sok családi házat építettem föl, templomok felújításán dolgoztam. Az első két évben a legtöbb munkám

Nagyigmádon volt. Sosem felejttem, motorkerékpárral jártam minden nap Tátról Nagyigmándra és Bábólnára, tavasztól őszig. Később már Táton is voltak megrendeléseim. A rendszerváltás után, a fiammal közösen, ipari csarnokokat, irodaházakat is építettünk. Fiunk 1991-ben kezdte a mesterséget. Első nagyobb munkája a táti iskola emeletráépítése volt. Szokta is mondani, hogy ekkor dobtuk be a mélyvízbe. Negyvenöt évig műveltem a szakmát. Ezidő alatt 18 tanulót neveltem ki, ezekből mesterek is lettek. Van egy tanulóm, aki tőlem ment nyugdíjba. Éppen a minap hozott nekem egy üveg pálinkát. Úgy látom, tisztelnék a volt dolgozóim, de ez kölcsönös. 2009 óta nem folytatok építőipari tevékenységet, azóta fiam a feleségével közösen csinálja a vállalkozást. Ő már tervezéssel is foglalkozik, mérnöki feladatokat is vállal.

- A megrendelőkkel nem voltak problémák?

Misi bácsi: A megrendelőkkel sem volt gondom. Engem mindig kifizettek, igaz, sokszor engedtem az árból, nem is gázdagodtunk meg nagyon, de nem bánom. Elégedettek vagyunk.

- Jó hallani, amiket mondasz, de én úgy látom, magát a kőműves szakmát mintha nem becsülnék meg kellőképpen. Olyasféle képzet él bennünk, hogy a kőművességhez nem is kell különösebb tudás, csupán egy fándli és egy kőműveskanál. Nem tapasztaltál ilyesmit?

Misi bácsi: Dehogynem. De azért az emberek mégiscsak tisztában vannak azzal, hogy korrekt módon megépíteni egy házat nem olyan egyszerű, egy csomó mindent tudni kell. Vannak ugyan, mindig, akik „jobban tudják”, vagy akik kételkednek a kőműves szavában, de utólag általában ők is belátják, hogy amit a kőműves mondott, az volt a helyes. Nekem is többször mondták: „Bárcsak hallgattam volna rád”.

Magdi néni: A legtöbb megrendelőnk őszinte köszönetet mondott a munkánkért, nem csak kifizetett. Hiszen nem mindegy, hogy milyen házban éli le az ember az életét vagy milyen épületben tölti munkaidejét. Amit a kőműves megépített, az vesz körül bennünket egy életen át.

- Misi bácsi, te hol tanultad a szakmát?

Misi bácsi: Idősb Schalk Ferenc volt a tanítómesterem. Előtte, még kamaszkoromban, az üvegyárba jártam dolgozni, de elküldtek onnan, mert jött egy rendelet, hogy a 16 éven aluliakat el kell küldeni, a nehéz munkakörülmények miatt. Jó pénzt fizettek a gyárban, de szerencsém volt, hogy elbocsátottak, mert ha ott maradok, megfulladok az üveggőztől. Ekkor találkoztam idősb Schalk Feri bácsival, aki felfogadott inasnak. Délelőtt Feri bácsinál dolgoztam, délután biciklivel mentem be Tokodra a szakmunkásképzőbe. Előfordult, hogy Feri bácsi igencsak embert próbáló feladat elé állított, de én amolyan fiatalos hévvel mindent megoldottam, nem ismertem lehetetlent, így aztán gyorsan megszerettettem magam a főnökkel, akik innentől kezdve irányítói munkákat is rábízottak. Én pedig szerettem irányítani az embereket, már akkor is, tanulóként. Ebből indult később a vállalkozásom is. Elmondhatom, hogy Feri bácsi mellett nem csak megtanultam, de meg is szerettem a szakmát, sőt bizonyos értelemben már a vállalkozásomat is megalapoztam.

- Embereket irányítani, fegyelmezni nem könnyű. Képes-

ség kell hozzá. Hogyan boldogultál a dolgozókkal?

Misi bácsi: Törekedtem a tisztességre, és másoktól is elvártam a tisztességes viselkedést. Minden reggel eligazítást tartottam. Elmondtam, mi a napi feladat, és az illendő viselkedésről is beszéltem, különösen a kezdőknek, a tanulóknak. Például szigorúan megtiltottam mindenkinek, hogy egy családi házban kérdés nélkül bármihez is hozzányúljanak. Megköveteltem, hogy ha belépnek valahová, hangosan, érthetően köszönjenek. A munkában kemény fegyelmet tartottam, de a megrendelő előtt senkit sem teremtettem le, mert a céloom nem az volt, hogy megszegyenyítsek bárkit is. A problémákat négy szemközt vagy a munkaközösségen belül beszéltük át.

- Az nem fordult meg a fejedben, hogy állami vállalatnál helyezkedj el? A maszekokat nem igazán kedvelték az elmúlt rendszerben.

Misi bácsi: Mint mondtam, nem volt különösebb problémám sem az alkalmazottakkal sem a megrendelőkkel, és hozzáteszem, az építésszállítással sem, de meg kell mondanom, ez annak is köszönhető, hogy magánvállalkozó voltam. Állami cégnél nehezebb lett volna talpon maradni, mármint erkölcsi értelemben.

Tihamér, Magdi néni és Misi bácsi a helyreállított dorogi kálváriánál

- Magdi nénitől tudom, hogy fiatal korodban fociztál is, sőt Magdi néni kedvéért hagyta abba a futballozást.

Misi bácsi: Magdi választás elé állított: vagy ő vagy a futball. Magdit választottam.

- Magdi néni, nem voltál túl szigorú?

Magdi néni: Szó ami szó, ma már bánom, amit akkor tettem, de mentségemre legyen mondván, tizenpáréves voltam, és nagyon szerelmes.

- Féltékeny voltál a futballabdára?

Magdi néni: Talán inkább attól félttem, hogy ha Misinek rámegy az ideje a focira, nem fogja tudni megállni a helyét az életben. Gondolok itt családalapításra, munkára. Most már biztosan tudom, hogy Misit ez a vesztély nem fenyegette. De az, hogy engem választott, kétségkívül mutatja, hogy igazi érzelmeket táplált irántam.

- Misi bácsi, egyszer elmesélted nekem, hogy az '56-os forradalom idején éppen sorkatonai szolgálatodat teljesítetted Budapesten. És volt akkor egy élményed, amely máig elkísér. Elmesélnéd az Olvasóknak is?

Misi bácsi: '56-ban Budán voltam sorkatona a Budai Nagy Antal laktanyában. A forradalom ideje alatt élelmiszert szállítottunk a János-hegyre az ott lévő rádiósoknak. A laktanyán belül a rádió és a hangosbemondó felhívta figyelmünket, hogy ne löjünk a forradalmárokra. „Katonák, honvédek, ne löjtek testvéreitekre, szüleitekre!” - hallottuk a rádióból. Egy-két nappal a forradalom kitörése után egy tüntetőkből álló csoport közeledett Vörösvár felől. Mint rajparancsnok azt a parancsot kaptam a felettesemtől, hogy azonnal tüzeljünk, bármi gyanusát észlelünk. Elhatároztam, hogy semmi szín alatt nem adok ki tűzparancsot. Mondtam is a beosztottjaimnak, tőlem tűzparancsot nem kaptok. Nagyon elszánt voltam. Végül is a tüntetők békésen elvonultak, senki nem lőtt senkire. De én tényleg kész voltam akár arra is, hogy a felettesem ellen forduljak, ha tűzparancs elrendelésére kényszerít.

- Többektől hallottam, téled is, hogy az '56-ban itt állomásozó orosz katonák nagy többsége valójában rokonszenvezett a forradalommal.

Misi bácsi: Ilyesmit lehetett látni rajtuk, különösen az első napokban. Ami később történt, azt már - tudjuk - parancsra tették.

- A gyerekeitek rég önállósultak, saját családot alapítottak. Milyen a kapcsolat velük?

Magdi néni: A gyerekeinknek meg tudtuk adni azt, amit mi gyerekként, fiatalon még nélkülöztünk. De nekik is van miért küzdeniük. Ők most a saját útjukat járják. Saját elképzeléseik szerint alakítják az életüket. Lehet, hogy mi másképpen csinálnánk bizonyos dolgokat, de azt látjuk, hogy jók a gyerekeink. Jól neveltük őket: hitre, szeretetre. És ez a legfontosabb. Magdolna lányunk opera és hangversenyénekes művésznő. Férje Valus Gábor gordonművész-tanár. Tihamér fiunk mérnökként 2009-től feleségével, Pintér Szilviával a Szabó-Pintér Bau kft. keretében viszi tovább az építőipari vállalkozást. Négy unokánk van. Ha látom a gyerekeinket, családjukat, unokáinkat, imádkozom értük, hogy segítse meg őket a Jóisten.

- Hisztek abban, hogy mindenkinek küldetése van?

Misi bácsi: Igen. Egy filmrendező mondta egyszer a tévében: a Jóisten mindenkit megbíz valamivel, ezért minden embertársunk megbecsülendő. És ha az ember jól csinálja a rábízott feladatot, akkor látni fogja az eredményt is. Annál boldogabb lesz, minél inkább helytáll abban, amit rábízta. Ma sokszor nem vesszük észre, mi is valójában a megbízatásunk, mert nem tudunk kiigazodni a sok elvárás között. Van azonban egy alapszabály, amely segít az eligazodásban: úgy kell élni, hogy amit teszünk, az a másik javát is szolgálja. Ez nem mindig könnyű, de törekedni kell erre.

Magdi néni: Fiunk egyszer megkérdezte tőlem, szerintem mi a legfontosabb az életben. Azt válaszoltam neki, amit másnak is mondanék: a legfontosabb a szeretet és az alázat. A szeretetről szoktunk beszélni, de az alázatról sokszor megfeledkezünk, pedig ugyanolyan fontos, mint a szeretet. Tulajdonképpen alázat nélkül nincs is szeretet. Meg kell tudni bocsátani. Mi is Misivel, volt hogy megsértettük egymást, de mindig megbocsátottunk. Ez vitt bennünket előre. A szerelem elmúlik, de ha alázatosak tudunk maradni, akkor a szeretet csodálatos módon élheti és gazdagítja a kapcsolatot.

interjú készítette: Milinszki M.

Édes anyanyelv - édesanya nyelv

- Egy magyartanár gondolatai az anyanyelvről -

„Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok, s azt meg kell védened! Egy láthatatlan lángolás teremte meg a nagyvilágot, s bened az lobog. Mert neked is van lángod: Szent e nyelv! S több kincsed nincs neked! Oly csodás nyelv a magyar!”

Füst Milán: A magyarokhoz című verse jutott eszembe, amikor érzéseimet-gondolataimat szedtem össze az anyanyelv ápolásának-művelésének fontosságáról.

Mit is jelent nekünk a magyar nyelv? Létezésünk legfontosabb pillérét, szilárd alapot, amely emberségünk, családjunk, népünk, kultúránk hordozója: mindent, ami magyarrá tesz minket. A magyar nyelv révén él a nemzet múltja, jelene, jövője.

A magyar nyelv anyanyelvünk: elválaszthatatlan része mindennapjainknak. Magyarul értjük meg egymást, életünkben először magyarul szólalunk meg, magyarul örülünk, magyarul szomorkodunk. Édesanyánk magyar nyelven tanít minket, magyarul tanulunk az iskolában. Magyarul döntünk országunk sorsáról. Magyarul álmodunk, magyarul szeretünk, magyarul vágyakozunk. Kosztolányi Dezső szavaival élve: életünk legnagyobb eseménye a magyar nyelven való beszéd, írás, gondolkodás.

2011. szeptember 26-án a Magyar Köztársaság Országgyűlése, az Anyanyelv-ápolók Szövetségének javaslatára, november 13-át a magyar nyelv napjává nyilvánította. Nyelvünk végtelen gazdagsága a nagy lehetőségünk, hogy szépen élhessük meg összetartozásunkat egymással, más népekkel, a világgal, a természettel. A nyelv a közvetítője annak, ahogyan élünk, ahogyan gondolkodunk.

A nyelv: nemzeti lelkünk tükré. A nyelv létezése, épsége a nemzet fennmaradásának, fejlődésének fontos záloga, ezért minden magyar közös ügye. Mit kell tennünk ma nyelvünkért? Tanulni és ápolni! Igyekezni a szép, érthető, kifejező, tartalmas beszédre, a helyzetnek megfelelő megnyilatkozásra. Jellemezze beszédünket a tartalmi és formai igényesség!

Olvassunk igényes magyar irodalmi műveket, mert egy szép vers, egy jó elbeszélés magyarul is tanít, bővíti szókincsünket, kifejező képességünket. Fiatalok, a ti figyelmeteket külön felhívom az igényes beszédre, s az olvasás fontosságára!

Nyelv és nemzet összetartozásáról, kapcsolatáról minden időkben legszelbber íróink, költőink szóltak. Édes anyanyelvünkről elmondott érzéseimet Kölcsey Ferenc gondolataival zárom: „Meleg szeretettel függ a hon nyelvén!- mert haza, nemzet és nyelv, három egymástól válhatatlan dolog: s ki ez utolsóért nem buzog, a két elsőért áldozatokra kész lenni nehezen fog. Tiszteld, s tanuld más mívelt népek nyelvét is, de soha ne feledd: miképpen idegen nyelveket tudni szép, a hazait pedig lehetőségig művelni kötelesség.”

Filip Csabáné

...míg meg nem halunk, beszélünk

A nyelv nem lehet "egyszerű", mert az ember nem "egyszerű", aki beszél. Az ember éppen azért beszél, mert nem egyszerű, mert bonyolult, és mindig fölöttébb bonyolult dolgot akar közölni.

Attól a pillanattól fogva, hogy a világra születünk, mindaddig, míg meg nem halunk, beszélünk.

Egy új világ kezdődik minden nyelv küszöbén, a szépség új birodalma, új értelmi és érzelmi törvényekkel.

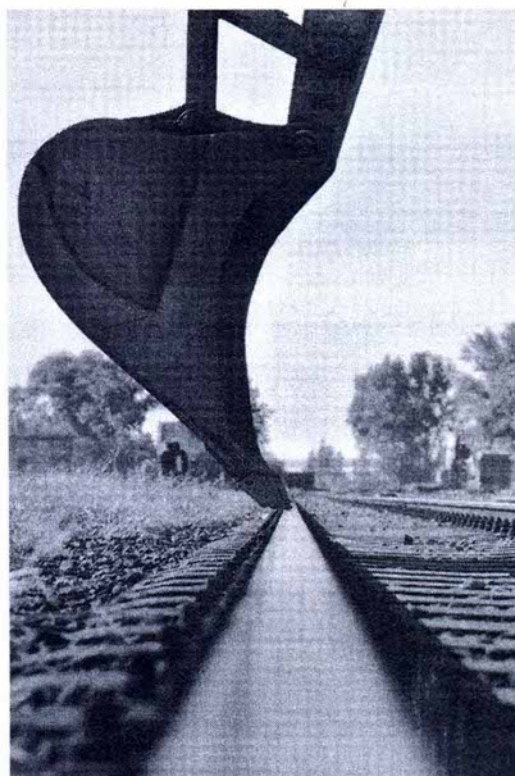
A nyelv úgy hat ránk, mint valami hatalmas, megfoghatatlan, szellemi csoda.

/Kosztolányi Dezső/

Budapest-Esztergom vasútvonal rekonstrukciója

A Budapest-Esztergom vasútvonal 1896-ban épült, elsősorban a dorogi szén Budapestre történő szállítása érdekében. Az 53 km hosszú vonalon a megengedett sebesség a közelmúltban is mindössze 50-60 km/óra volt, de az átlagsebesség ennél is jóval kevesebb, 30-32 km/óra. Így a menetidő Budapest és Esztergom között kb. 1 óra 40 percet tett ki. Elsősorban emiatt viszonylag kevés utas vette igénybe.

A magyar kormány 2011-ben átfogó vasútfejlesztést indított el országszerte. Ennek a fejlesztésnek keretében került sor az Esztergom-Budapest vasútvonal felújítására is.

A pályafelújítási munkálatok 2012. első félévében kezdődtek. Az 53 km hosszú vasúti pálya rekonstrukciójának kivitelezése három szakaszban történik: Északi Vasúti Duna-híd – Pilisvörösvár, Pilisvörösvár – Pilisest, Pilisest – Esztergom.

Az északi összekötő vasúti híd és Pilisvörösvár közötti útszakaszon, a munkák során az alábbiak valósulnak meg:

- Az Északi híd és a Szentendrei út közötti szakasz egyvágányú marad, a felújítás következtében alkalmas lesz 80/100 km/h sebességre;

- A Szentendrei út és Pilisvörösvár között a meglévő vágány rehabilitációja és új 2. vágány kiépítése fog megtörténni, melyet követően 60/100 km/h sebességre lesz alkalmas a vonalszakasz;

- Továbbá a projekt tartalmazza Óbuda, Soly-

már és Pilisvörösvár állomások átépítését, három új megállóhely kialakítását (Budapesten Bécsi út végénél, Solymáron Pemünél és Pilisvörösváron Mátyás király útnál).

A Pilisvörösvár – Piliscsaba vonalszakaszon az egyvágányú pálya a projekt megvalósítását követően alkalmas lesz 60/80 km/h sebességre. Továbbá a projekt tartalmazza az alagút felújítását, Piliscsaba állomás átépítését.

A Piliscsaba és Esztergom közötti szakasz egyvágányú pályája a projekt megvalósítását követően alkalmas lesz Piliscsaba és Esztergom-Kertváros között 60/100 km/h, Esztergom-Kertváros és Esztergom között 100 km/h sebességre.

Továbbá a projekt tartalmazza Leányvár, Dorog és Esztergom-Kertváros állomások átépítését, illetve valamennyi állomáson és megállóhelyen P+R parkolók (park and ride = parkolj és utazz tovább) és B+R tárolók (bike and ride = tedd le a biciklit és utazz tovább) kialakítását.

A vágányépítési munkák befejezését követően a MÁV Zrt. külön projekt keretében valósítja meg a vasútvonal villamosítását, új motorvonatok beszerzését. A beruházás megvalósítását követően a menetidő 30 perccel csökkenhet, így a Budapest – Esztergom közti utazási idő a jelenlegi 90 percről, 60 percre mérséklődhet.

A beruházó remélhetőleg ez év végéig átadja az Esztergom – Piliscsaba vasúti szakaszt, jövő nyáron pedig a tervek szerint már az egész vonalon vonatozhatunk.

A dorogi vasútállomás is megújult

A Budapest – Esztergom vasútfejlesztési munkák részeként a Dorogot érintő felújítások közül kiemelkedik a teljes pályarekonstrukció, ehhez kapcsolódóan a peronok burkolása, a területükön esőbeállók építése.

Az állomás egészét meghosszabbították, és lényegében áthelyezték az egykor volt brikettgyár területére. Az e helyüti kialakított P+R parkoló 290 személygépkocsi befogadására alkalmas.

Ezen kívül három busz és ugyanennyi taxi is várakozhat majd itt, továbbá kerékpártároló is épült. A parkoló természetesen közvilágítást is kapott.

A dorogiak a fentiekben túl három vasúti átjáró – az Esztergomi és a Mária utat, valamint a Gorkij utcát keresztezők – rendbehozatalának is örülhetnek, míg a sínekhez legközelebb eső házak lakóit korszerű zajfogó fal védi a nem kívánt hanghatásoktól.

Az állandó rongálásoknak kitett alagút is megszépült, és ezúttal jó esély van rá, hogy ez az állapot tartós marad, mert „vandálbiztos” világítótestek kerültek az építményre, az állandó beázást kiküszöbölendő megoldották a belső vízelvezetést, továbbá a festéssel felvitt bevonat garantálja a graffitik könnyebb eltávolíthatóságát. (A korábbi alkalmak során, amikor a munkájuk végéhez közelítettek a festők, az építmény első traktusán már megjelentek a firkák.)

(forrás: Dorog város Önkormányzata)

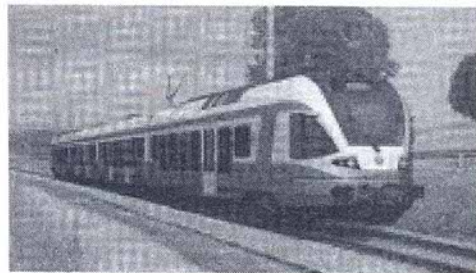

a megújult dorogi vasútállomás

Milyen vonatokon utazhatunk majd?

A följújtott Budapest – Esztergom vasútvonalon *Flirt* típusú villamos motorvonatokon utazhatunk majd. Az alacsony padlós, akadálymentesített járművekben összesen 211 ülőhely lesz, végsebessége pedig 160 km/óra. A motorvonatok korszerű utastájékoztató rendszerrel, légkondicionált, tágas, kerekesszékek és kerékpárok fogadására is alkalmas utasterekkel, mozgáskorlátozottak által is könnyen használható mosdóval, wifivel, illetve mobiltelefonok és laptopok töltésére alkalmas hálózati csatlakozókkal lesznek felszerelve.

A forgalomba álló járművek 1,2 méter/secundumnégyszet gyorsulásra lesznek képesek, aminek köszönhetően a vonatok akár tízperces késéseket is be tudnak majd hozni. Az utasokkal teli motorvonat mindössze 28 másodperc alatt éri el a 100 km/óra sebességet. A *Flirt* a gyorsulás mellett fékezési technikájában is jelentős értékeket képvisel, ugyanis 120 km/órától üzemi fékkel fékezve is képes úgy megállni, hogy közben nem használja a légféket, vagyis a felhalmozott mozgási energiát villamos energiává alakítva, szinte teljes egészében visszatermeli azt a felsővezetékbe.

A vasút a jövő technológiája

A vasút története során rendre a haladás, az előremutató technológia jelképe volt. A magyar vasút 19. századi születése, majd első aranykora egybeesett a nemzeti ébredéssel és a gazdasági felemelkedéssel. Sajnos a következő, 20. században az emberiség mintha elbízta volna magát. Azt hitte, hogy a technikai haladásnak köszönhetően elhordhatja a hegyeket, megfordíthatja a folyókat. Ma a 21. század első évtizedeiben már látjuk, hogy nem alakíthatjuk kedvünk szerint a bolygót, és az egyéni közlekedés túlerjeszkedése okozta csapdából a környezetet kímélő közlekedési eszközök, például a vasút révén kerülhetünk ki.

szerkesztő/kiadó: Milinszki Márton
2534 Tát, Vörösmarty u.18
tel: 33/445-237
ISSN: 1788-2915

Arccal a föld felé, lélekkel az ég felé

Kezdődött valamikor a 80-as évek közepén. Talán azon az emlékezetes Magyarország-Szovjetunió mérkőzésen, amikor hat nullára kaptunk ki. A közel három évtizedes hányattatás legújabb állomása a románok majd a hollandok elleni fiasco. Meddig tart még a magyar futball vesszőfutása? Erre és még más, futballt érintő kérdésekre kerestük a választ a táti felnőtt futbalcsapat játékosával, Radovics Mihállyal.

Radovics Mihály: "A gyerekeink majd talán jobban csinálják."

Tény, hogy szeretjük a futballt. Egyesek már-már bolondulásig. Mi ennek az oka? Miért olyan jó dolog rúgni azt a fránya labdát?

- A magyar emberek többsége szereti a focit, és ez abból adódik, hogy mi magyarok tehetségesek vagyunk a labdajátékokban. Lásd vízilabda, kézilabda, röplabda. De azért is szeretjük a futballt, mert a futball nem igényel sokmindent. Kevés is elég hozzá. Régen összegyűrt rongyokból is csináltak labdát, azzal futballoztak. A futball közösségi élményt ad, mind a játékosoknak mind a közönségnek, ami szintén népszerűvé teszi. És szerintem a válság is közrejátszik abban, hogy a labdarúgás újra előtérbe kerül.

Ha tehetségesek vagyunk a labdajátékokban – márpedig ez minden bizonnyal így van – akkor miért éppen a futball az a sportág, ahol kudarcot kudarcaira halmozunk? Ez azért is érdekes, mert a futball tulajdonképpen több mint sport. A futballt a legtöbb országban nemzeti ügynek tekintik.

- A magyar labdarúgás jelenleg holtponton van. Az utánpótlás hiányzik, ez az ami megakasztotta nálunk a focit. Akik komoly eredményeket tudtak elérni nemzetközi szinten is, azoknak a korosztálya letűnt, a mostani játékosokat pedig nem tanítják meg a profi futballra.

De mi az hogy profi futball?

- A profi futballista alázatos és kitartóan dolgozik a sikerért. Alá kell rendelni bizonyos dolgokat a futballnak. Egy igazi futballjátékos nem lehet kényelemszerető, pláne nem kicsapongó. Tudni kell lemondani dolgokról. S a kitartó munka előbb-utóbb meghozza a gyümölcsét.

A nagy futballnációk, németek, hollandok, spanyolok, olaszok, angolok labdarúgói gyakorolják ezt a fajta alázatot?

- Ők észrevették, mikor és hogyan kell megreformálni a futballt. Ők kezdtek az akadémia-rendszerrel, ami jó eredményeket hozott. Most már látják, hogy a futballakadémiák is reformra szorulnak, mert nem jó, ha a fiatalok teljes bezártságban élnek, távol a családjuktól. A családi háttér is nagyon fontos. Nyugaton is keresik az új utakat az utánpótlás kinevelésében. Nekünk figyelniünk kellene a tapasztalataikra. Nem szerencsés, ha egy fiatal 18 évesen dőbben rá arra, hogy mégsem lesz belőle futballista, holott egész korábbi életében futballkarrierre vágyott és készült. Fiatal korában senkinek sem lenne szabad elhanyagolnia a tanulást. Tudnám említeni a nyergesi Hajnal Tamást, aki ma külföldön játszik, és akit annak idején a szülei kivettek az iskolából, hogy több időt tudjon szánni a focira, de magántanulónként továbbra is szorgalmasan tanult, az edzések, a meccsek mellett is.

Szakmai körökben gyakran beszélnek futballpedagógiáról. Mit kell ez alatt érteni?

- A gyerekekbe bele kellene nevelni az alázatot és a bajtársiasságot, hogy felnőtteként is egymásért harcoljanak és ne egymás ellen. Ha mindannyian a jó felé húznánk azt a bizonyos szekeret, előrébb lenne a magyar labdarúgás. Sajnos kezd a pénz körül forogni minden. Irreálisan magasak a fizetések a futballban. Nyugaton – pontosan azért, hogy a játékosokat önmérsékletre készítsék – maximalizálva vannak a fizetések.

Igaz tehát, amit mondanak, hogy a pénz a futball halála?

- A túl sok pénz nem tesz jót a futballnak. Ehhez járulnak a reklámok és a többi sallang. Előfordul, hogy mesterségesen fölszórólják egy játékos árát, mert valakinek ez az érdeke. Így nem lehet egészséges futballról beszélni. És az sem jó, amikor egy játékos bárhova leszerződik, bárhova elmegy magasabb fizetésért. Még egy alacsonyabb színvonalú bajnokságba is.

Tulajdonképpen nem kell csodálkozni azon, hogy a magyar válogatott úgy játszik, ahogy játszik. Egy focista nem fogja magát ösztönözni a nemzeti válogatottban, mert ha a válogatott csapatában minden tőle telhetőt belead a játékba, akkor ezzel azt kockáztatja, hogy esetleg leszérül, kimerül, és később nem fog tudni a klubjában játszani, ahol hatalmas pénzeket kap egy-egy mérkőzésért.

A dél-amerikai futball is világszínvonalú, holott a dél-amerikai országok gazdasági ereje meg sem közelíti a nyugat-európai országokét, de még Magyarország is fejlettebb, mint pl. Argentína. Mégis jó a dél-amerikai futball, mert az ottani emberek a sportban, mindenekelőtt a futballban látják a kitörési lehetőséget. Magyarország – mivel nem tartozik sem a nagyon gazdag sem a nagyon szegény országok közé – erősen ki van téve a pénz bomlasztó hatásának.

Biztos, hogy van igazság abban amit mondasz, de miért van az, hogy pl. Horvátország, Szlovákia, Szerbia labdarúgói élvezetes futballt játszanak? Ezekben az országokban az életszínvonal hasonló, mint nálunk. Nem arról van-e szó, hogy az egészséges patriotizmus hiányzik belőlünk? A nemzetért, az országért való kiállás? Hazát már mondani sem merek.

- De igen, ez is hiányzik, de még egyszer mondom, mindez összefügg az anyagiassággal, ami begyűrűzött a futball világába.

Ha az aranycsapat, teszem azt, most lépne pályára, lenne-e esély egy újabb hathármas bravúrra mondjuk a hollandok ellen?

- Ezt nehéz megmondani, de valószínűleg nem. A futball ma egészen

más, mint volt régen. Agresszívabb, gyorsabb. Ez azért alakult így, mert a futball jórészt a nézőkért van, s a nézőket úgy tudja jobban kiszolgálni, ha gyorsan, energikusan pörögnek az események a pályán. Ennek persze hátulütői is vannak. Az agresszivitás megjelent a stadionok lelátóin is.

Éppen erre akartam kitérni. A mai újságban olvastam egy cikket, melyben a zszurnaliszta elmondja, hogyan találkozott itt Budapesten két német fiatalemberrel, akik - mint kiderült - pusztán szórakozásból eljöttek Magyarországra, hogy megnézzenek egy NB1-es meccset. Természetesen kiábrándító volt számukra minden. A játék, az alig párszázfős közönség, a hetvenes éveket idéző stadion. De az ifjú futballturisták azt is elmondták az őket faggató újságírónak, hogy Magyarországra Belgrádból érkeztek, ahol egy fantasztikus hangulatú futballünnepeken vehettek részt. A Zvezda-Partizan rangadón a partizanosok akkora tüzet raktak, hogy húszméteres lángok csaptak az ég felé. „Ilyen élményben Németországban sincs részünk” – mesélték a fiatalok csillogó szemmel. Nos, lehet, hogy sok focidrukker ledorongolna amiatt, amit most fogok mondani, de bevallom, arra gondoltam, miután elolvastam ezt a rövidke újságcikket, milyen jó, hogy nálunk nincsenek húszméteres lángoszlopok a nézőtereken.

- Egyetértek. Szerintem a cikkben megszólaltatott fiatalok is másképpen gondolkodnának, ha egyszer belekeverednének egy bandaháborúba. A németek nyugodtan el tudnak menni egy futballmérkőzésre, mert ott nagyon ügyelnek a rendre. A rendbontókat több évre eltiltják a stadionokból. Most már nálunk is megszigorították az ellenőrzést, ami mindenképpen pozitívumként értékelhető, noha a túlzott szigor is nem kívánt hatásokat válthat ki.

Meg kell találni a középutat.

- Így van. A futball problémája meglehetősen összetett. Mindenesetre, az bizonyos, hogy nem csak a játékot kell fejleszteni, hanem az ún. körítést is. Ide tartozik az egészséges szurkolás, az értelmes, nem eltúlzott reklámozás, és ebbe beletartoznak az új stadionok is. Persze nem elég stadionokat építeni, futball is kell hozzá. A futballt mindannyian alakítjuk, játékosok, edzők, menedzserek, szurkolók, az egész társadalom.

Mészöly Kálmán, az ifik edzője nyilatkozta nemrég, hogy a magyar labdarúgás szerinte ígéretes jövő elé néz. Az ifjak az elmúlt három évben olyan világklasszis csapatokkal vettek fel sikeresen a küzdelmet, mint amilyen a német-, olasz-, francia-, spanyol válogatott...

- Ez mindig így van. A fiatalokkal eljutunk jó eredményekig, és aztán jön egy úr. Megszédíti a játékosokat egy külföldi jó szerződés, s a magyar futball számára ezzel lényegében elvesznek. Pont a legjobbjaink.

Miben reménykedhetünk?

- Abban, hogy a gyerekeink majd talán jobban csinálják. Hiába jön ide külföldi edző, ez nem fogja megoldani a gondjainkat. A magyar futball problémája elsősorban nem az, hogy nem megfelelő a szövetségi kapitány, hiszen bárki kerül a kormányrúdhhoz, ugyanazok a játékosok közül válogathat, és nagyjából ugyanazt teszi. Most nem a rövidtávú célok mindenáron való elérése lenne a fontos, hanem egy fokozatos, alulról induló építkezés.

Milinszki M.

A Tati Sportegyesület (Tát SE) a felnőtt labdarúgás mellett nagy hangsúlyt fektet az utánpótlásnevelésre. A felnőtt, U-19, U-16, U-14 csapatok mellett kölyök (6-9 évesek) és ovis (3-5) csapattal is rendelkezik a klub. A csapatok a bajnokság mellett tornákon és különböző rendezvényeken is szerepelnek. A versenyrendszerben működő csapatok mellett jelentős szerepet tölt be az egyesület életében az öregfiúk csapat is, mely országghatárainkon belül és kívül is öregbíti Tát hírnevét.

Szlovákok és magyarok

Az alábbi írás kivonatos formája a „Mária kora” című, Szlovákiában megjelenő folyóirat egyik cikkének. Szerzője: Alžbeta Vojtkova

...A szláv nép egyik része, elszakadva a többi szláv néptől, ott találta magát a magyarok honfoglalásával kialakult új országban. A magyarokkal a nyelvi különbség miatt nem egyesült, így alakult új néppé...

Amikor Szt. István Szűz Máriának ajánlotta fel az országát, – abban az időben, amikor ez még nem volt szokásos, – minden bizonnyal Magyarország volt az első ország, amelyet Mária örökségként, tulajdonul megkapott. És itt mindjárt nekilátott előkészíteni a talajt terve megvalósításához a mi időnk számára. De tudott erről Mária ellensége is (ti. a sátán - szerk. megjegyzése), és természetesen minden figyelmét „ezekre a veszélyes magyarokra” összpontosította. Így hát Mária egy másik néppel, az ország egyik eldugott sarkában kezdett előkészíteni valamit...

Az, amit Mária láthatóan felépített Szlovákiában (hívek nagy serege – szerkesztő megjegyzése), bizonyára abból az áldozatból táplálkozott, amit a középkori Magyarországon oly mélyen megértettek és elfogadtak. És fordítva, amit így kialakított Szlovákiában, most biztosan Magyarország számára is megadatik...Ezzel megválaszolható lenne a kérdés: milyen célt követett Isten azzal, hogy számos magyar ember áttelepülés nélkül itt találta magát egy szomszédos ország területén – Szlovákiában. Ennek a népnek megvan a saját feladata. Ennek a kisebbségnek kell közvetítenie nemzetének az anyaország felé azt, amit Mária itt Szlovákiában hozott létre számukra is...

Szlovákia kicsi és ismeretlen ország, amely államiságát és önállóságát csak nemrég nyerte el. Mégsem vagyunk múlt nélküliek – hiszen az Isten Ádám után nem teremtett senkit sem, mindnyájunknak egyformán hosszú történelme van. Nekünk is voltak uralkodóink és fejedelmek szláv történelmünk során. Utánuk Szent István a mi királyunk is volt. Ő nem volt szláv, de ezért egyáltalán nem kell szégyenkezünk. Legyünk hálásak ezért a szegénységért, mert Istennél minden szegénység: áldás. Azokban az időkben, amikor a vesztes harc után az ország is elveszett, mi nem veszünk el, annak ellenére, hogy nem volt uralkodónk. Ki volt az egyesítő kapocs, az erő és a biztonság forrása, akire ez a nép támaszkodhatott, és nem érezte magát elhagyatottnak? Az, akit e nép máig is Patrónájának nevez – a Hétfájdalmú Szűz Má-

ria.

II. János Pál pápa 1996-ban ezeket mondta Rómában a szlovák püspököknek: „Szlovákiának különálló feladata van. Ezt jól értsék meg!” ...A mi külön feladatunk példát adni, nyilvánosságra lépni és külsőleg is tanuskodni Isten mellett. Ez a „külső” azonban alkalmat teremt a gonoszak kevélységgel veszélyeztetni minket. Itt siet segítségünkre annak felismerése, hogy Magyarországnak sokkal nagyobb a feladata és jelentősebb a küldetése mennyei Anyánk tervében. És így, ahogyan a múltban védte Magyarország a majdan megalakuló kis Szlovákiát a pogány hordák támadásaitól, most is minden bizonnyal védi ennek a látható isteni történetnek alázatát Szlovákiában.

Feltételezhető, hogy továbbra is szükség lesz arra, hogy e két nép, mely Máriának adatott, egymást kiegészítse Szűz Mária mentési tervében. Ez igazán így van, mert másképpen az Isten ellensége – ki más? – nem igyekezne annyira egymás ellen uszítani szlovákokat és magyarokat, az utóbbi időben egyre jobban. Nekünk, Mária „kicsiny nyájának”, tudatosan ez ellen az ár ellen kell mennünk, nem hagyván elsodortatni magunkat általa. Ha a magyarok valóban az ellenségeink lennének, akkor is szeretnünk kellene őket, amennyiben hűek akarunk maradni Istenhez...

Mi szlovákok előszeretettel küldjük a magyarokat oda, ahonnan jöttek, - holmi ázsiai jöttmenteknek tartjuk őket. De mi szlávok is ugyanarról az oldalról jöttünk, csak 400 évvel korábban, a népvándorlás során. Nekünk szlovákoknak az a szerencsénk, hogy nincsen aki visszaküldjön, mert a kelták, akik ezen a területen laktak, nem élték túl a mi idejövételünket.

A magyarok zárták le a népvándorlást. Harciasak voltak, de nem vademberek. Miután letelepedtek, mindjárt az első nemzedék képes volt európai típusú államot alapítani. Pogányokként érkeztek, de a vallásuk nem volt démonimádás jellegű, egyistenhitű volt, ezért tudták könnyebben átvenni a keresztény hitet. Az újonnan érkezett magyarok az Egyház megerősödését jelentették, ezt bizonyítja, hogy már az első nemzedéktől szentek nagy számát adták. Mi szlovákok, hálát adhatunk az Istennek, amiért idevezette őket, mert ez döntötte el népünk kialakulását. Amennyiben szándékában állt Istennek megőrizni népünket, nem biztosíthatta volna jobban a védelmünket, mint úgy, hogy arról az oldalról, ahonnan a török hordák veszélyeztettek, ilyen derekas szomszédal vértezett körül minket. Nálunk csak akkor raboltak a törökök, amikor a magyaroknak nem sikerült őket megállítani. De náluk ezek valóban véres évszázadok voltak. Igazán csodával határos, honnan került ide ez a magányos nép. Mégis, ez beleillett Isten terveibe. Mint amikor a kőfaragó a megfelelő követ keresi az építménybe, és megtalálván azt, örömmel közli: ez pontosan idevaló. Így mondhatja el Isten is a magyar népről, hogy pontosan „idevaló”, - mert éppen rá volt szüksége.

Mi szlovákok, állítólag 1000 évig szenvedtünk a magyarok elnyomása alatt. Mi ebben az igazság?

Szent István korától kezdve, évszázadokon át, Magyarországon a latin volt a hivatalos nyelv, - a nép úgy beszélt, ahogyan tudott. A török hódoltság utáni időkben, amikor a németet akarták hivatalos nyelvvé tenni az egész Habsburg birodalom területén, a magyarok ezzel a törekvéssel nem értettek egyet. A kényszerítésre fellázadtak - 1848-ban. Csak ekkor kezdték országukban a magyar nyelvet előnyben részesíteni, és ez a szlovákokat is érintette. Még ma is élnek olyanok, akik hallhatták őseik elbeszéléseit arról, hogyan

kényszerítették őket ismeretlen nyelven tanulni és beszélni. Ez még, sajnos, nagyon érzékenyen érint.

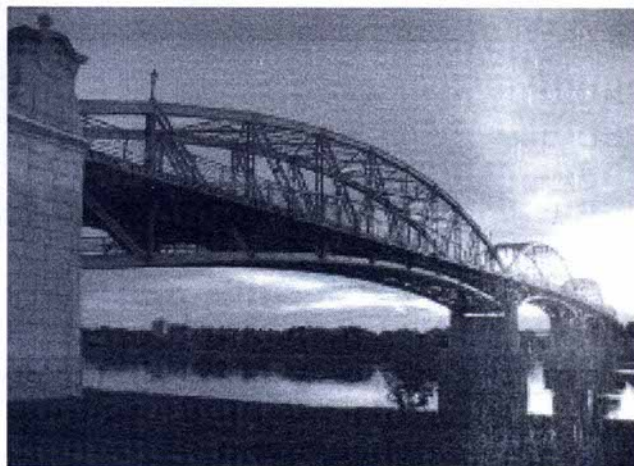
Mégis, ha tárgyilagosak akarunk lenni, ki kell mondanunk, hogy a magyarosítás voltaképpen felébresztett, felrázott minket. Ennek köszönhetően kezdődött el a mozgás, a szlovák-ság feleszmélt, elkezdte keresni saját irodalmi nyelvét. Kinyilvánult, hogy ami e népben szendergett, életrevaló volt, hogy igazán elő volt készítve benne az új nemzet „anyaga”.

Egyedül mi magunk tudhattuk, kik vagyunk, kik akarunk lenni, és mire van ehhez szükségünk. Ne vegyük rossz néven másoktól, hogy ők ezt nem tudták. Nem tudhatták, ezt nekünk kellett megmondani. Így mi sem mondhatjuk meg, mi a jó a magyar kisebbségnek Szlovákiában. Egyedül ők tudhatják, mire van szükségük, és mi a káros számukra. Látható, milyen problémáik vannak az itteni magyaroknak az anyanyelvükkel, látható, hogy mennyire „elszlovákosodtak”. Ne mi mondjuk meg tehát nekik, mit jobb tanulni, mi a hasznosabb számukra, ezt csak ők maguk tudhatják. Ha egykor mi a magyarosítás alatt felismertük, hogy mi szükséges számunkra, milyen iskolák, ha tudtuk, hogy az, aki akkor a jobb érvényesülés érdekében áttért a magyarra, eladta a saját nemzetét, ha akkor értékelni és dicsérni tudtuk, amikor valaki hű maradt a nemzetéhez, akkor jól meg tudjuk érteni azokat, akik most kerülnek ilyen helyzetbe. Cselekedjünk az evangélium szellemében: „Aki kér, annak adj még többet is, mint amennyit kér!” Így elkerülhetőek a feszültségek. Tegyük a magyarok számára lehetővé az anyanyelven művelődést a mi beavatkozásunk nélkül, és akkor a saját érdekükben szívesen fogják tanulni a szlovákokat, és elég lesz rá annyi tanóra, amennyi van.

Nemzetünk eszmélésekor szükség volt a harcias jelszavakra. De ma másra van szükség. Ne abban a gyengében keressük és találjuk meg az ellenséget, akinek - kisebbségben - a saját nemzeti túlélését kell megoldania...

A mi korunkban Isten terve Szűz Mária, az Ő hű szolgálóleánya által valósul meg. Nekünk megadatott az a tudás, hogy Istennek terve van velünk, - de a szomszédos magyar néppel is, és Isten ellensége láthatóan egymás ellen uszítja ezt a két népet. Ebből látható, hogy Mária nem csak velünk és övelük számol, hanem a kölcsönös együttműködésünket is igényli. Ezért van az, - és ezt látjuk is - hogy az ellenség pontosan a mi együttműködésünket akarja lehetetlenné tenni...

Olyan nagyon várjuk már Szűz Mária látható diadalát. De hátha éppen a közreműködésre való hajlandóságunk hiányzik hozzá?

Az Esztergomot Párkánnyal összekötő Mária Valéria híd